

Hai Tiếng 'Chúa ơi' Thời Covid

Maria Ngọc Tỷ

TGPSG -- Mỗi Chúa Nhật con tham dự Thánh lễ online một mình và mỗi ngày chỉ một mình con cầu nguyện với Chúa. Bởi gia đình, dòng họ chỉ còn mình con theo Chúa mà thôi...

“Chúa ơi” vẫn luôn là hai tiếng mà con hằng cất lên trong từng ngày sống, “Chúa ơi” vẫn luôn là hai từ mở đầu cho những cuộc tâm tình thân mật giữa Chúa và con. Chính trong những năm tháng mà đại dịch Covid-19 hoành hành cách mạnh mẽ, cùng biết bao đau thương, mất mát và khổ sầu... con lại tha thiết cất lên hai tiếng “Chúa ơi”.

Dường như đây là lần đầu tiên trong suốt bao năm qua, chúng con phải đối diện với cơn đại dịch nặng nề đến thế, và có lẽ tâm hồn chúng con chưa từng thấy bất an, thấy thiếu vắng niềm hy vọng như lúc này. Suốt vài tháng giãn cách xã hội vì dịch bệnh, những lo toan về sức khỏe, về sự an toàn của bản thân và gia đình, cùng cơn áo gạo tiền ví như gánh nặng đè lên thân phận từng người chúng con.

Bên cạnh đó, bởi sự yếu đuối và mỏng giòn của mình, con người cũng thật dễ bị đánh gục bởi những xúc cảm đầy biến động nơi tâm lý. Và con đây đã từng mất đi niềm hy vọng, thấy chán nản và khóc ròng rã suốt mấy ngày liền. Nếu không nhờ cậy dựa vào Chúa, con sẽ chẳng thể đủ sức mạnh để vượt qua.

Giãn cách xã hội, con nhớ Thánh lễ, nhớ nhà thờ, nhớ những phút giây mình được tự do, vui sống. Con nhớ những người thân thương và nhớ bạn bè quá đỗi. Tháng ngày ấy trong đầu con chỉ quanh quẩn những câu hỏi không lời đáp: Ta phải giãn cách đến bao giờ đây? Và đến bao giờ đại dịch mới được kiểm soát?... Chuỗi ngày dài thê lương ấy ngỡ như không hồi kết, cảm giác cô đơn, lẻ loi trong con ngày càng lớn lên. Rằng, con thấy cô đơn trong đời sống đức tin của mình.

Mỗi Chúa Nhật con tham dự Thánh lễ online một mình và mỗi ngày chỉ một mình con cầu nguyện với Chúa. Bởi gia đình, dòng họ chỉ còn mình con theo Chúa mà thôi. Chúa ơi, con biết Chúa buồn lắm vì hơn mấy chục năm qua, gia đình con đã xa rời Chúa. Dầu điều ấy làm con thấy buồn và tủi thân thật nhiều, nhưng con hằng tạ ơn Chúa vì Chúa đã gọi con trở về bằng nhiều lần nhiều cách, rằng Chúa chẳng hề bỏ rơi con.

Thời điểm tình hình dịch bệnh ngày càng nặng nề hơn, đã có lúc lòng con xao xuyến khôn nguôi và không biết liệu mình có nên tiếp tục cầu nguyện cho cơn đại dịch mau chấm dứt? Con từng ngỡ rằng Chúa chẳng đáp lời, chẳng lắng nghe tiếng con cầu xin và đã có một thời gian con luôn nghĩ về việc tự tử, bên tai con cứ nghe văng vẳng tiếng nói “Hãy đi chết đi”. (Và đến tận bây giờ, con vẫn không thể hiểu rõ vì sao mình lại bị như thế.)

Đó là những đêm dài tâm tối với thật nhiều ác mộng, sợ hãi bao trùm, dù ngủ hay thức tiếng nói ấy vẫn cứ văng vẳng bên tai. Con cứ nằm khóc mãi thôi, vừa thấy sợ, nhưng lại vừa có cảm giác muốn thực hiện theo lời thúc giục ấy. Con nhìn lên Thánh Giá Chúa và nhìn xuống chuỗi Mân Côi mình đang đeo trên tay, nhưng chẳng hiểu vì sao trong lúc ấy con lại không ngồi dậy để cầu nguyện, dù tiếng lòng con hằng thôi thúc mình hãy cầu nguyện đi, nhờ cầu nguyện con sẽ được chữa lành.

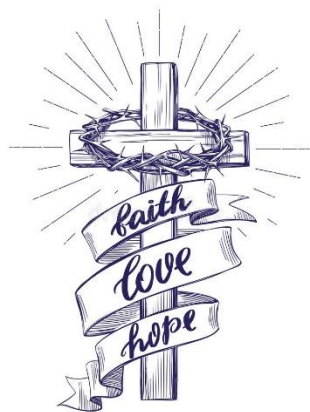
Bỗng, tiếng nói ấy ngày càng rõ và lớn hơn bên tai con. Chính giây phút đó như một quán tính tự nhiên, như có một lực đẩy bật con dậy, con chạy đến cùng Chúa, con sốt sắng cầu nguyện hơn cả, con lần hạt Mân Côi, xin Chúa thương gìn giữ bảo vệ con, và tâm hồn con đã được bình an trở lại. Sự bình an đó ví như nguồn suối mát dịu êm, rằng đến mức con khóc òa lên như ngày đầu tiên con nhận biết Chúa và hiểu được Chúa yêu con biết dường nào. Cũng chính khi đó con càng cảm nghiệm thêm rằng: “Lạy Thầy, bỏ Thầy con biết theo ai (Ga 6,68)”. Sức người thì giới hạn, chỉ có quyền năng và tình thương của Chúa là vô hạn. Nếu không nương náu, cậy trông nơi Chúa thì con biết phải dựa vào ai?

Và cũng nhờ sự nâng đỡ về đời sống đức tin, sự giúp đỡ từ xa của các anh chị em tín hữu và qua những bài viết về Chúa trên các trang mạng xã hội Công giáo, con đã vực dậy được tinh thần và tìm lại được niềm hy vọng về tương lai.

Kể từ giây phút ấy con nhận ra rằng, con phải sống thật đẹp và thật “sáng” hơn nữa. Con phải trở nên “ánh sáng”, trở nên chứng nhân cho Tin Mừng. Con phải thật mạnh mẽ để cùng Chúa và nhờ có Chúa, con có thể giúp gia đình mình sớm được trở về. Con hay cố tình mở to âm thanh hơn một chút khi xem những bài giảng Lời Chúa, những bài huấn từ, giáo lý của các vị linh mục trên những kênh YouTube chính thống, nhằm để người thân trong gia đình cùng nghe. Tạ ơn Chúa những phương tiện truyền thông này thật tiện lợi và hữu ích biết bao, nhờ đó mà giá trị Tin Mừng ngày càng được lan tỏa.

Mỗi khi đọc Thánh Kinh, con cũng hay cố tình đọc to (vừa đủ) thành tiếng, bởi con tin rằng: những lời trong Kinh Thánh vẫn luôn còn đó nơi tiềm thức của các thành viên trong gia đình. Con vẫn tiếp tục cầu nguyện cho gia đình sớm được trở về cùng Chúa và con cũng ra sức học hỏi thêm về giáo lý, về đức tin. Con cố gắng hoàn thiện mình hơn theo Lời Chúa dạy, dẫu đôi lúc thật khó khăn vì thân phận con yếu đuối, mỏng giòn.

Con tin thác: Chúa chính là cội nguồn, là bình an và hạnh phúc đích thực; con phải ngày càng bén rễ thật sâu trong đức tin. Và sẽ thật là ích kỷ, thiếu sót nếu không mời gọi mọi người đến với Tin Mừng, đến với tình yêu vô biên của Thiên Chúa là Cha nhân lành, từ ái. ■

Ơn Gọi Đời Con

Anna Anh Đào

*Nhà con gần với Giáo Đường
Cách dòng sông nhỏ mang hương ruộng đồng
Chiếc cầu với dáng cong cong
Dẫn con tìm đến Chúa trong mỗi chiều*

*Tuổi thơ tuy biếng lười nhiều
Nhưng trong tay mẹ, lẽ chiều con đi
Thuở năm, sáu tuổi biết gì
Chỉ ngồi nhìn Chúa khắc ghi dáng hình*

*Rồi con khôn lớn đẹp xinh
Tuổi xuân chớm nở bao tình cảm thôi
Một ngày nhìn Chúa, bồi hồi
Muốn theo Chúa đó, nhưng rồi bâng khuâng*

*Vì con cứ mãi phân vân
Chúa ơi Ngài có muốn rằng chọn con?
Trái tim thơ bé sắt son
Tình yêu Chúa thấp trong con vẫn còn*

*Từ khi ánh mắt xoe tròn
Thì thầm hỏi Chúa có còn đau không?
Là khi nhen nhóm trong lòng
Tình yêu dâng hiến ở trong cuộc đời*

*Con theo Chúa nhé Chúa ơi
Trên đường Thánh Giá sống đời dân thân
Xin Ngài chỉ dẫn bước chân
Dắt theo ơn gọi Chúa hằng gửi trao ■*

<https://gpcantho.com/on-goi-doi-con/>